

Indfødsret. Hverken Ministeren eller Udvalget har selvfølgelig villet foreskrive, at en dansk Mand, blot fordi han flytter til vort gamle Broderland, skal miste sin danske Indfødsret, og jeg henstiller derfor dette Punkt til en nærmere Overvejelse.

Jeg gentager til Slutning, at det ikke er Hensigten at bekæmpe det ny Princip, hvorpaa Lovforslaget hviler; jeg har kun ønsket at gøre opmærksom paa, hvad det i praktisk Henseende kan komme til at betyde for Staten og for Kommunerne.

Indenrigsministeren (*Bardenfleth*):

Jeg maa udtale min Glæde over det Standpunkt, som Udvalget har indtaget til det foreliggende Lovforslag, som jo indstilles af hele Udvalget til Vedtagelse med nogle faa Ændringer. Ændringsforslagene Nr. 2 og 3 betragter jeg ligesom Udvalget kun som Redaktionsændringer og kan ganske tiltræde dem. Ændringsforslag Nr. 1 angaar jo den Bestemmelse i Lovforslagets § 2, i hvilken Alder der skal træffes Afgørelse af Nationalitetsspørgsmaalet for Personer, der ikke ifølge Fødsel have erhvervet Indfødsret, men dog ere fødte her i Riget. Det er jo en Lempelse for disse Personer, for saa vidt det kan blive af Betydning for dem, at have deres danske Indfødsret, naar de ønske at beholde en saadan, slaaet fast, inden de kunne indtræde i Stillinger her i Landet, men jeg erkender, atjyder kan foreligge ikke faa Tilfælde, hvor en saadan Afgørelse kan blive af Betydning for unge Mennesker i 22 Aars Alderen, ja endogsaa i 19 Aars Alderen, og at det derfor for disse vil være en Fordel, at denne Aldersgrænse rykkes tilbage fra 22 til 19 Aar. Der er ganske vist den Ulempe ved at foretage denne Forandring, at vi derved fjerne os fra den tilsvarende Bestemmelse i den svenske Lov, der har 22 Aars Alderen som Grænse i den Henseende, men jeg tror ikke, at denne Ulempe er saa stor, at man bør nære Betænkelighed ved at foretage Forandringen. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt en Person i 18—19 Aars Alderen har naaet tilstrækkelig Modenhed til at tage en saadan Afgørelse som den her omhandlede, kan man maaske sige, at Forskellen mellem 18—19 og 21—22 Aars Alderen ikke er saa overmaade stor i den Henseende. Det hele vil dog i de allerfleste Tilfælde være afhængigt af, hvilken Bestemmelse de paa-gældende Forældre ville raade den unge Mand eller Kvinde til at tage. Det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. J. Larsen) mente, at Aldersgrænsen her

snarere burde være 18 i Stedet for 19 Aar. Jeg tror, at man bliver ganske i Analogi med den Bestemmelse, der er indført i den svenske Lovgivning, naar vi sætte Aldersgrænsen et Aar højere end Indtrædelsen af Myndighedsalderen. Spørgsmaalet om at sætte denne Aldersgrænse af 19 Aar har jo ogsaa været fremme under Lovforslagets tidligere Behandling, hvor der ogsaa viste sig Stemning for at foretage denne Forandring i det oprindelige Regeringsforslag, og jeg tør mulig gaa ud fra, at man ogsaa i det andet Ting vil være tilbøjelig til at gaa ind paa en Forandring paa dette Punkt. Jeg kan saaledes indstille de af Udvalget foreslaaede Ændringer til det høje Tings Billigelse og anbefaler derfor Lovforslaget i den af Udvalget foreslaaede Skikkelse til Vedtagelse.

Over for det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. J. Larsen) skal jeg dernæst tillade mig at fremsætte enkelte Bemærkninger i Anledning af de Indvendiger, som det ærede Medlem fremkom med med Hensyn til enkelte Bestemmelser i Lovforslaget. Det ærede Medlem spurgte mig, hvorvidt det ved Lovforslagets oprindelige Udarbejdelse havde været Genstand for Overvejelse af Regeringen, hvilken Indfyldelse Lovforslagets Vedtagelse vilde faa i økonomisk Henseende med Hensyn til Forsørgelse af Personer, der efter den bestaaende Lovgivning ikke vilde have Adgang til Forsørgelse, efter at de havde tabt deres danske Indfødsret, eller som overhovedet ikke havde været i Besiddelse af Indfødsret efter de nu gældende Regler. Jeg skal hertil sige, at dette Spørgsmaal jo ganske vist har været overvejet, men den principale Betragtning, Regeringen her har maattet sætte i Forgrunden, er den, at det turde være det retteste og billigste, at Danmark har de samme Regler med Hensyn til Hjemsendelsesret, som man har i Udlandet, og at det ikke er rigtigt, at Danmark vil fastholde indskrænkende Bestemmelser over for Udlandet i saa Henseende. Altsaa, for saa vidt den bestaaende Lovgivning hjemler os Ret til i flere Tilfælde end efter Udlandets Lovgivning at vægre os ved at modtage Personer til Forsørgelse, end man efter det gensidige Forhold i Udlandet vilde kunne gøre, forekommer det ikke Regeringen rigtigt at fastholde disse Bestemmelser. Hvad angaar Spørgsmaalet om, hvilken økonomisk Indfyldelse denne Forandring i Lovgivningen vilde have, vil det for det første være vanskeligt at anstille nogen Beregning derover, da der i saa Henseende, hvad der jo